

Náš Život

Velikonoce 2015
č. 23

Farní společenství Jablonce i Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Rozhovor

Naše farnosti

Malá každoroční statistika

Co nás čeká v nejbližší době

Antonín Sporer

Kněz farnosti Vysoké n. Jiz.

Co jsme prožili

Příspěvky farníků z jejich cest a návštěv různých akcí

Eucharistie - pramen života

Ohlédnutí za přednáškou P. Evermoda

Josef Toufar

Co jste možná nevěděli o umučeném knězi

Tři králové

Naše pomoc potřebným

Odkaz tří mudrců z různých pohledů

Velikonoce

Duchovní slovo bratra Iva

Pořad velikonočních bohoslužeb

Vážení čtenáři farního časopisu **Náš život!**

Čas radosti z narození Páně pomalu přešel do doby postní, určené k hloubání, pokání, sebezapření a dalším dobrovolným rozhodnutím, kterými se přibližujeme ke Kristu. Budeme mít možnost se účastnit těch největších církevních svátků, kdy si připomínáme Kristovu oběť proknanou milosrdenstvím a láskou k nám. V kostele již nějakou dobu zpíváme znělku a připojujeme modlitbu připomínající krásu a velikost eucharistie a mše svaté. Přeji Vám, abyste v době postní každý dokázal prohloubit prožitek z této nádherné slavnosti – eucharistie, a aby se pro Vás stala něčím opravdu výjimečným.

Zároveň děkujeme, že pomáháte svými příspěvky při tvorbě časopisu, který je pro farnosti jakousi kronikou a zároveň prostředníkem mezi jednotlivými farnostmi, aby stále držely spolu. Příspěvky do dalšího čísla můžete i nadále zasílat mně nebo členům redakce. Těšíme se na ně ☺.

Závěrem Vám přeji požehnaný čas velikonoční a v srdcích radost ze zmrtvýchvstání našeho Spasitele.

*Za redakci Našeho života
Veronika Palmová*

Velikonoce

Velikonoční pořad bohoslužeb

Květná neděle

Harrachov	sobota	18:00
Rokytnice/Jiz.	neděle	8:30
Jablonec/Jiz.	neděle	10:30
Poniklá	neděle	17:00

Pondělí Svatého týdne

Harrachov	18:00
-----------	-------

Úterý Svatého týdne

Jablonec/Jiz.	18:00
---------------	-------

Středa Svatého týdne

Poniklá	18:00
---------	-------

Čtvrtek Svatého týdne

Jablonec/Jiz.	19:00
Rokytnice/Jiz.	20:00

Pátek Svatého týdne

Rokytnice/Jiz.	křížová cesta	8:30
Jablonec/Jiz.	páteční obřady	14:30
Rokytnice/Jiz.	páteční obřady	15:00

Vigilie Vzkříšení Ježíše Krista

Rokytnice/Jiz.	sobota	20:00
Jablonec/Jiz.	neděle	5:00

Neděle Vzkříšení Ježíše Krista

Rokytnice/Jiz.	neděle	11:00
----------------	--------	-------

Velikonoční pondělí

Rokytnice/Jiz.	10:00
----------------	-------

Mimo uvedené termíny bohoslužby NEBUDOU

Velikonoce – veliká noc

Na první neděli adventní jsme slyšeli v závěru evangelia: „Co říkám Vám, říkám všem. Bďte“. O Vánocích - času Boha Otce, času Lásky Boží k člověku jsme mohli slyšet a pak zažít: „Projevila se dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem.“ Celé mezidobí se pak každý, kdo se hlásí k Bohu nejen vírou, ale celým životem, mohl nechat zahřívát touto Jeho Láskou. Prvního dne přípravy těla a duše na velikonoční svátky jsme přijímali znamení popela s výzvou: „Změňte svoje smýšlení a svěťte svůj život evangeliu“. O velikonocích - času přítomnosti a blízkosti Ježíše Krista uslyšíme: „Byl vzkříšen a jde před Vámi“. Při seslání Ducha Svatého - čase Ducha Svatého pak uslyšíme: „Pokoj Vám. Přijměte ducha Svatého“. Přijměte život ne z moci a moudrosti lidské a vaší osobní, ale Boží. Pak potečou z Vašeho nitra proudy vody živé. Neplačme tedy nad tím, co jsme ztratili, ale bojujme za to, co máme. Neplačme nad tím, co je mrtvé, ale bojujme za to, co se v nás narodilo a denně rodí. Neplačme pro ty, kteří nás nechávají a

opouštějí, ale bojujme za ty, kdo jsou s námi. Neplačme pro ty, kteří nás nesnášejí, bojujme pro ty, kdo nás chtějí. Neplačme pro jakoukoliv minulost, bojujme za náš přítomný život. Neplačme nad svým utrpením, bojujme za svou radost. S věcmi, co se nám dějí, se učíme, že nic není nemožné - stačí prostě žít v Bohu, být ve společenství a kráčet tímto světem jako nositel Božího zaslíbení.

Ať nás tedy provází Láska Boha Otce, přítomnost Ježíše Krista a plamen Ducha svatého. S přáním a požehnáním všem přátelům Božím

b. Ivo Kvapil

Z farního kalendáře

Co nám stojí za to – kde chceme být

„Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemýšlejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší.“ (Iz 43, 18-19)

Abychom tyto věci viděli, mohli pozvat své přátele a sami byli přítomni, uvádíme důležité události našich farností do konce školního roku:

- **Každý první pátek v měsíci** - Jablonec n. J. - kostel a fara - příležitost ke Svátosti smíření, bohoslužba a zamyšlení nad tématem Eucharistie s pozvanými hosty.
- **Pátek 1. května** - pouť ve Stromkovicích na svátek svatého Josefa Dělníka.

- **Sobota 16. května** - Vojtěšice - svátek sv. Jana Nepomuckého, hlavního patrona Čech.
- **Sobota 23. května** - Jablonec n. J. - duchovní obnova a vigilie Seslání Ducha Svatého.
- **Neděle 21. června** - Poniklá - zakončení školního roku spojené s poděkováním za uplynulý školní rok a požehnáním pro prázdniny a dovolené, již tradičně spojené s požehnáním dopravních prostředků.

Kéž nám Bůh při těchto setkáních žehná svou přítomností.

b. Ivo

Novoroční koncert

... se zamyšlením nad plynutím času ...

ČAS... provází nás trpělivě od našeho prvního nádechu k poslednímu výdechu, spravedlivý a nesmlouvavý tichý společník každého z nás.... Kdy jindy, než na Nový rok, oslavit jeho svátek a darovat sobě i druhým trochu příjemně stráveného času s krásnou hudbou a moudrým slovem?

A tak jsme se společně sešli 1. ledna v harrachovském kostele sv. Václava, kde zazněly skladby J.S.Bacha, W.A.Mozarta, G. Pergoleiho, F. Schuberta, C. Debussyho a dalších.

O své zamyšlení nad plynutím času se s námi podělil náš pan farář Ivo Kvapil:

V antických kulturách měl čas tajemný charakter. V Egyptě a v Řecku byl čas chápán jako „úroboros“ - had, který obepíná Zemi a požírá svůj ocas. Podobné chápání najdeme u Mayů, kteří uctívali dvouhlavého hada, jehož jedna hlava znamenala život a druhá smrt. V hinduismu a buddhismu je čas chápán jako nepřítel, který přináší utrpení a smrt, a tím věčný - nezastavitelný koloběh bytí a nebytí, v němž se zmitá člověk.

Úplně jiné je ale pojetí času v myšlení hebrejském a v Bibli. Stvořením totiž vzniká také čas, stvoření zahajuje dějiny, které jsou chápány jako cesta ke společnému cíli a naplnění všech stvořených lidí a bytostí. Čas není vlastní samostatnou silou, ale váže se k bytí a životu člověka. Čas není chápán ani jako přímka, ani jako kruh, ale spíše jako rytmus, který se pouze neopakuje, ale otvírá se novým, nekonečným možnostem nových cest. Zde čas dostává takzvanou časovou osu nebo šipku, která mu určuje směr.

„Biblický člověk není odsouzen k nekonečnému opakování a k nevyhnutelnému střídání pozitivního a negativního, dobra a zla, ale je na cestě, kráčí směrem k dokonalosti, která ústí do věčnosti.“

NEBOŤ NA VELKÝCH HODINÁCH ŽIVOTA JE POUZE JEDEN UKAZATEL: „T E Ď!“

M. Jarošová

Střípky bratra Iva

Z duchovního života papežů

- Věřte nevěřte: Papež Jan Pavel II. týdně slavil Svátost smíření!
- Věřte nevěřte: Papež Benedikt XVI. denně hodinu studoval a nyní ještě studuje teologii!
- Věřte nevěřte: Papež František denně večer stráví hodinu v kapli při adoraci!

Co Vy na to?

Papež František: „Ale když slyším, jak si mladý člověk stěžuje – Časy jsou zlé, Otče, co proti tomu zmůžeme – tak ho rovnou pošlu na psychiatrii. Nemůžu pochopit, že mladý člověk nechce udělat něco velkého, vsadit na velké ideály budoucnosti. Potom skuteční to, co může, ale ta sázka na krásné a velké věci tu musí být...“ ☺

Pozdrav z Itálie

Tento semestr mám možnost se účastnit studentského programu Erasmus+, který podporuje studium v zahraničí na jiné vysoké škole. Vybrala jsem si Itálii, a to ze spousty důvodů. Je zde mnoho dávných center umění, centrum církve a věřím, že i přátelští lidé...

Studuji umění v městečku Viterbu vzdálené asi 90 km od Říma, kde se např. odehrávalo nejdelší konkláve trvající tři roky. Některým se může vybavit svatá Růžena z Viterba, malá prostá misionářka, která činila zázraky na ulici, odvážně vystupovala proti císařovi, byla považována za fanatičku a nebyla proto přijata do kláštera.

Po její smrti (v 18ti letech TBC) byly 4. září přeneseny ostatky do františkánského kostela a každý rok se v září koná velký průvod ulicemi s věží z růží a sochou světice vysokou celkem asi 30m.

Zatím se rozkoukávám a posílám drobný pozdrav a poznatek. Potkala jsem mnoho kostelů v centru Viterba, ale zdá se mi, že jsou často zavřené. Během dne vždy začnou někde zvonit zvony, ale asi jen na 10 vteřin a než stačím z verandy rozpoznat odkud, tak utichnou. Časy bohoslužeb na dveřích uvedené nejsou, a když už jsem našla rozpis, tak mše se konala v jiný čas, který tam uvedený vůbec nebyl. Tak si začínám myslet, zda tady na mě někdo nenachystal nějakou bojovku – Chyť si zvony a za odměnu můžeš navštívit bohoslužbu... Bude to ještě legrace ☺.

Tak jen krátce zatím takto. Moc na Vás, svou farnost, myslím nejen v modlitbě a přěji, ať dobře prožijete dobu postní! Možná Vám na Velikonoce zámávám z Vatikánu, kdo ví...

Veronika Palmová

Pozvánka

Srdečně Vás zveme na komorní divadlo

Česání ovoce

*na setkání s odkazem prvního neevropského
nositele Nobelovy ceny za literaturu*

Rabíndranátha Thákura

Účinkují: V. Benešová, J. Hejral, M. Jarošová a manželé Jelínkovi

Neděle 29. března

19 hod

kostel sv. Prokopa v Jablonci nad Jizerou

Přednáška Miloslava kardinála Vlk a ve Vrchlabí

Téma: Místo křesťana v současném světě

Ve čtvrtek 5. února 2015 několik lidí z našich farností navštívilo ve Vrchlabí přednášku pana kardinála M. Vlk, která se konala v místním KD Střelnice. Nabízím některé z jeho myšlenek:

My, křesťané, jsme součástí církve a církev je společenství. Již Aristoteles řekl, že „člověk je tvor společenský“. Velkou bolestí současné doby jsou mezilidské vztahy a naším největším úkolem je obnovit společenství. V dobách před II. vatikánským koncilem bylo v církvi „rozkastování“ – hierarchie, a Bůh se zdál být pro člověka nedostupným. Předkoncilní mše sv. byla obrazem tehdejší církve.

Dnes bychom měli tvořit společenství a být spoluzodpovědní za život církve. Kněz v současné době není „vrchním pánem“ farnosti, ale má vést dialog s lidmi a vést je ke spolupráci. Protože v dnešní době je málo kněží, musí o to víc pracovat laici.

Člověk má být obrazem Božím a tím obrazem je podobnost s Trojicí – do srdce je nám vtisknuta pečeť společenství. V Trojici Syn žije v Bohu Otci a Otec v Synu skrze Ducha sv., který je Láskou. Člověk je tedy stvořen k lásce. Je šťastný, když ví, že ho někdo má rád, že ho někdo potřebuje. Základem našeho smýšlení je být zde pro druhého, chtít, aby byl šťastný.

Církev je společenství, které má skrze Ježíše Krista kontakt s Bohem. Jsme zasazeni v čase a prostoru a vázáni na něj. Kristus svým zmrtvýchvstáním vystoupil z času a prostoru – není jím vázán. Kristus Zmrtvýchvstalý není v nebi, ale všude. Církev bychom tedy mohli definovat jako společenství lidí mezi sebou navzájem a s Bohem.

Povoláním nás, křesťanů, je radikální následování Krista. Toho dosáhneme, budeme-li brát evangelium jako součást života. Alespoň 10 minut denně bychom měli číst Písmo, mít ho na čestném místě. Naší úlohou je udělat osobní zkušenost s Bohem a o tom svědčit. Touto myšlenkou skončila hlavní část programu – přednáška.

Otec kardinál v následné diskuzi odpovídal na dotazy posluchačů, které se týkaly i dalších témat, jako je ekumenismus, manželství, hnutí Fokolare, jehož je členem, eucharistie, terorismus jako zneužití islámu a další. Celé setkání proběhlo v přátelské a uvolněné atmosféře. Po závěrečném poděkování a požehnání jsme měli možnost zakoupit si některou z knih, které otec kardinál Vlk napsal (zájemcům ji i podepsal a vepsal požehnání).

Ze setkání jsme odcházeli naplněni hlubokými dojmy, které v nás zanechala moudrá slova člověka s bohatými zkušenostmi ze života církve i zkušenostmi osobními ze života s Bohem.

Eva Holubcová

Střípky bratra Iva

Královéhradečtí biskupové, pozdější kardinálové

- **Maria Tadeáš hrabě z Trautmannsdorfu** - 15. biskupem královéhradeckým 1795 – 1811, kardinálem 1816 už jako olomoucký arcibiskup
- **Dominik Duka** - 24. biskupem královéhradeckým 1998 – 2010, kardinálem 2012 už jako pražský arcibiskup
- **Karel Kašpar** - 21. biskupem královéhradeckým 1921 – 1931, kardinálem 1935 už jako pražský arcibiskup

Druhá beseda v rámci příprav na NEK 2015

tentokrát s P. Mgr. Evermodem Janem Sládkem, OPraem

Národní eucharistický kongres 2015

V pátek 6. března jsme se mohli zúčastnit na jablonecké fáře besedy na téma **Eucharistie – pramen života společenství, farnosti a církve**.

P. Evermod připomněl a zdůraznil význam Mše svaté (zpřítomnění kalvárské oběti) – proměnění Těla a Krve Krista, ustanovené a připomínané na zelený čtvrtek. V každé proměněné Hostii je živý Ježíš Kristus se svým lidstvím i se svým božstvím, se svým tělem i se svou duší.

Eucharistie = nejsvětější svátost oltářní, kde je fyzicky, hmatatelně přítomný Ježíš Kristus. Je to samotný dar od Krista.

Při svatém přijímání vytváříme společenství s Kristem a také společenství se všemi, kdo kdy přijímali Krista i společenství se všemi svatými. Kristus nás ve svatém přijímání spojuje s celou církví. Přijímáme jej a rozzímáme o tom, že jsme právě přijali živého Krista. Eucharistie buduje církev, buduje společenství

všech lidí (setkání s druhými při Eucharistii nás vybízí k lásce k bližnímu).

Eucharistie je také lék. Svátost smíření a svátost oltářní nás léčí. Potřebujeme je k napravování našich chyb a vin.

Eucharistie v podobě vystavené svátosti oltářní (setkání s vystaveným Kristem v Eucharistii) - zaznělo zde další připomenutí o důležitosti adorace před Kristem. Modlitba před vystavenou Eucharistií má veliký význam a váhu.

S každým trápením i vděčností tedy máme za kým jít... za živým Kristem, který je ve svatostánku.

Liduš N.

Střípky bratra Iva

Královéhradečtí biskupové, pozdější pražští arcibiskupové

- **Matouš Ferdinand Sobek z Bilenberka, OSB** - 1. biskupem královéhradeckým 1664 – 1668
- **Alois Josef hrabě Kolovrat Krakovský, svobodný pán z Újezda** - 16. biskupem královéhradeckým 1815 – 1830
- **Jan Bedřich z Valdštejna** - 2. biskupem královéhradeckým 1673 – 1675
- **Karel Kašpar** - 21. biskupem královéhradeckým 1921 – 1931
- **Antonín Petr hrabě Příchovský, svobodný pán z Příhovic** - 10. biskupem královéhradeckým 1753 – 1763
- **Dominik Duka** - 24. biskupem královéhradeckým 1998 – 2010

Tříkrálová sbírka v našich farnostech

Již poosmé proběhla v našich farnostech tříkrálová sbírka. Je každoročně určena na pomoc potřebným především v regionech, kde se sbírka koná. V Jilemnici, kam odvádíme veškerý výtěžek naší farní sbírky, budou tyto prostředky použity na úhradu nákladů spojených s činnostmi, které zajišťuje Oblastní charita Jilemnice (humanitární sklad, mateřské centrum) a Diecézní charita Hradec Králové (humanitární pomoc rodinám a lidem v nouzi u nás i v zahraničí).

V našich farnostech se letos vybralo celkem 83.829,-Kč oproti loňským 63.065,-Kč. (Výtěžek na Jilemnicku v jednotlivých obcích můžete vidět na přiložené tabulce.) Podrobnější informace o výsledcích i konkrétním směřování pomoci si můžete přečíst na <http://www.trikralovasbirka.cz>.

Děkujeme koledníkům, kteří věnovali svůj volný čas a pohodlí pro pomoc druhým, stejně tak i jejich doprovodu a všem šedřým lidem dobré vůle, kterých, jak je z výsledků patrné, je v našich obcích opravdu hodně.!

Eva Holubcová

Obec	Počet skupinek	Výnos
Jilemnice	19	115.371,- Kč
Poniklá	8	33.652,- Kč
Jablonec n.Jiz.	5	24.242,- Kč
Horní Branná	3	23.823,- Kč
Víchová n.Jiz.	3	22.028,- Kč
Benecko	3	13.731,- Kč
Rokytnice n.Jiz.	3	13.176,- Kč
Mříčná	2	12.937,- Kč
Kundratice	2	11.839,- Kč
Kruh	2	10.277,- Kč
Harrachov	2	10.239,- Kč
Peřimov	1	7.240,- Kč
Křížlice	1	2.692,- Kč
Obecní úřady	1	2.520,- Kč
Celkem		303.767,- Kč

Tříkrálová reportáž z Poniklé

V sobotu 10. ledna ráno to ve třídě ponikléské základní školy bzučí jako v úle. Ještě rozdat pokladničky, dopravit královské koruny, nakonec společná fotka přede dveřmi školy a pak už se sedm tříkrálových skupinek vydává do světa... Jdu Tříkrálovou sbírku poprvé a vůbec netuším, co mě vlastně čeká. Jasně... přijít – zazvonit – pozdravit – zazpívat – podarovat – vyfasovat příspěvek do pokladničky – poděkovat a pozdravit...

Ale ono toho bylo mnohem, mnohem víc!!! Z těch štetějících dětí v pestrobarevných bundičkách se po obléknutí do tříkrálových pelerín a nasazení královských korun stávají důstojní a vznešení poslové Božího milosrdenství a všude, kam vkročí, přinášejí radost a požehnání.

Jsou čtyři. Jenže jak chodit Tříkrálovou sbírku se čtyřmi králi? Tenhle detail vyřešíme hned na začátku: Bětka má pod pelerínou kalhoty s tygrováním vzorem a krásně chlupatou hnědou mikinu i s ušima... takže letos budou chodit po Přívlaste Tři králové i s VELBLOUDEM!

S odhodláním zabušíme na první dveře a zpíváme... nic... jen na slova „Co ty černej stojíš vzadu...“ vyskočí na okno černá kočka. Nevadí, jdeme dál... ale co dělat, když nejsou doma a nemůžou dát příspěvek? Přece není správné, abychom jim na dveře nenapsali požehnání? A tady poprvé žasnu nad moudrostí mých svěřených králů... psát požehnání je přece prima

a nevadí, že nejsou doma, dají příště

a třeba o to víc... a já si uvědomuju, že takhle je to i s Boží Láskou...

Tak provázím Tři krále s velbloudem ode dveří ke dveřím. S neuvěřitelným odhodláním pomoci dobré věci zpívají jak o život, pěstičkami tloučou na dveře a s naléhavostí rozeznávají domovní zvonky. Brzy jsou celí promáčení, na cestách je led a po sněhu to klouže, nejvíc podkluzují kopýtka našemu velbloudovi... sněhobílá barva pelerín se rychle ztrácí a šmouhy od bahna přibývají. Kopečky jsou stále strmější a nohy těžší a těžší... ještě že nám dobří lidé dají od cesty nějaké sušenky, dávno byl čas oběda a nás čeká nejtěžší úsek cesty. Místo, kam Tři králové už dávno nezavítali. Osada Jilem. Přece nemůžeme zklamat paní učitelku Peterkovou, těší se na nás. Po společné fotce s paní učitelkou chci děti otočit, že už půjdeme zpátky. Ale kdepak! Přece musí dojít i k nám domů... dojetím se mi to sevře v krku. A tak až k nám „na konec sjeta“ přinášejí tři malí králové s velbloudem požehnání. Najedí se, stulí se na váleňd k odpočinku a v teple by se to krásně spalo... Jenže, ještě musíme cestou zpátky za světla obejít pár chalup. Pozoruju statečnost a odhodlání mých malých velkých králů a v půl páté rozvázím děti konečně domů...

Hospodine, tvář Tvou hledám... ten den jsem ji zahlédla ve tvářích Sárky, Kristýnky, Bětky a Filipa. DÍKY!!!

*Mé srdce si opakuje tvůj výzvu:
„Hledejte mou tvář...“
Hospodine, tvář tvou hledám.
Žalm 27,8*

M. Jarošová

Tři králové, jedna otázka a tři odpovědi

Zeptali jsme se historika, invalidního důchodce a ekonoma, co si představí pod pojmem „tři králové“.

Historik se zamyslel a řekl: „Tři králové jsou postavy z Matoušova evangelia, které navštívily Ježíše krátce po jeho narození v Betlémě a přinesly mu dary - zlato, kadidlo a myrhu. Upřesnění, že byli tři a že to byli králové, přinesla až pozdější tradice, rovněž tak i jejich jména. V Novém zákoně se tyto údaje nevyskytují. Jména oněch východních mudrců – Caspar (Kašpar), Melichar a Baltazar – jsou pravděpodobně smyšlená a mají zřejmě symbolizovat tři významná kulturní centra starověkého Východu: Caspar je jméno perské, Melichar hebrejské a Baltazar starobabylonské. V katolických zemích se o svátku Zjevení Páně (6. ledna) píše posvěcenou křídou na dveře domů a chlévů zkratka K † M † B † nebo latinský ekvivalent C † M † B † jako formule požehnání. Místo českého K se používá latinské C (Casparus – Kašpar). Zkratka se vykládá jako iniciály tří králů. Původní text zní Christus mansionem benedicat – Kristus ať obydlí zehná, ať Kristus požehná tomuto příbytku (po celý rok – proto se za třetí křížek píše letopočet).

Tři křížky symbolizují Nejsvětější Trojici, tj. Otce, Syna a Ducha Svatého. Nejsou to tedy znaménka „plus“ mezi iniciálami.“

Pak jsme položili stejnou otázku **invalidnímu důchodci**: „Já to mám spojené s kostelem a tříkrálovou sbírkou pro Charitu. Letos se zdálo, že se koledování ani nezúčastním. Ale znáte to, člověk miní a... Tak v klidu odhrnuji před domem sníh, když u mě zastaví auto a z něho vystoupí pan farář Kvapil. Motor ještě neutichl a už se ptal, co děláte zítra, máte čas? Říkám ano a on - založíme tradici a obejdeme jako tři králové radnice v našich farnostech. Ještě mi řekl, že sraz je v 9 na faře a já už jenom koukal na světla odjíždějícího auta. Ráno jsme se + - 20 minut sešli na faře ve složení: já, pan farář a Vojta Marek. Oblékli jsme se do svátečních tříkrálových obleků, Vojta si načernil obličej a vyrazili jsme na první radnici do Jablonce nad Jizerou. Před radnicí jsme zapálili kadidlo a šlo se na věc. Na radnici bylo pěkně teplo, ale nikde nikdo. Našli jsme p. starostu a začali koledovat. Pan starosta nám poděkoval a přispěl nemalým obnosem do kasičky. Další pracovník oznamoval, že již „přispěl“ ☺.

Druhá zastávka byla v Harrachově. Cesta proběhla dobře až na to, že na nás lidé koukali jako na delegaci z Vatikánu a cestáři, že jedou silní kuřáci. Zapálené kadidlo se činilo a my jeli s otevřenými okny. Pan farář měl trochu obavy, jak nás přijmou (asi měl svoje zkušenosti), ale byli jsme příjemně překvapeni. Na radnici bylo teplo, na naši koledu se seběhla snad celá radnice a možná i nějaký turista z venku. Paní starostka nám hezky poděkovala, všichni se nás na něco vyptávali a přitom dávali penízky do kasičky. Návštěva byla krásná a naše kadidlo spustilo požární alarm. Ještě společně vyfotit a jedeme na radnici do Rokytnice. Na radnici byla na chodbách pěkná zima. Koledou jsme potěšili pana starostu i místostarostu. Oba nám poděkovali a přispěli do kasičky. Také jsme zašli na investiční oddělení - koledovat a poděkovat za přízeň v

loňském roce pro rokytnickou farnost. No koukali jako na zjevení ☺. Nás to neodradilo a pokračovali jsme do Poniklé. Měli jsme smůlu, pan starosta byl na jednání. Tak jsme koledu zazpívali dvěma pracovnícím, které jsou mimo p. starostu jediní zaměstnanci radnice. Obě nám poděkovaly a přispěly do kasičky. Tak toto byli moji tři králové ☺.“

Na závěr jsme se zeptali pana **ekonomy**: „No, řeknu vám to asi takto – čísla nikdy nelžou. V roce 2014 se při tříkrálové sbírce vybralo 82 752 129 Kč a letos 89 317 494 Kč. To je o 6 565 365 Kč více. V průměru to dělá 8,5 Kč na každého občana

České republiky. Jak se dívám na vaši farnosti, vybralo se celkem a s průměrem na obyvatele:

	Celkem	Průměr na obyvatele
Rokytnice nad Jizerou	13 176 Kč	4,6 Kč
Harrachov	10 239 Kč	6,7 Kč
Jablonec nad Jizerou	24 242 Kč	3,9 Kč
Poniklá	33 652 Kč	29,4 Kč

Stačí vám to, nebo mám pokračovat?“

„Ne, děkujeme.“

Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kteří přispěli na dobrou věc, a věřím, že ti, kdo nic nedali, se příští rok polepší a přispějí také.

P.S. Děkujeme i SDH Františkov za jejich příspěvek ☺

J. Kučera

Střípky bratra Iva

My se nebojíme

V celoevropském průměru jsme na prvním stupni v kvalitě a úrovni vztahů mezi židy a křesťany, jak dokládá i nedávný adventní koncert v Praze.

Co Vy na životní motto jedné dámy z osazenstva Libereckého kraje:

„Žij vždy tak, aby nikdo nemohl pochopit, proč tak žiješ - jen tak jsi sám sebou!“

Naše farnosti v orientačních číslech roku 2014

Rokytnice nad Jizerou:

Křty	0
Svatby	1
Pohřby	1
Břimovanci	0

Průměrná návštěvnost věřících: 25 + turisté

Sbírky - neděle 66.595,- Kč

Sbírky - všední den 12.232,- Kč

Jedna varhanice, jeden varhaník,
dvě zpěvačky, jedna kostelnice

Naši adoptivní slečnu Catherine jsme
letos podpořili částkou 6.865,- Kč

Jablonec nad Jizerou:

Křty	0
Svatby	0
Pohřby	5
Břimovanci	0

Průměrná návštěvnost věřících: 26 + turisté

Sbírky - neděle 56.749,- Kč

Sbírky - všední den 4.516,- Kč

Jedna varhanice, jedna zpěvačka,
tři ministranti, žádný kostelník

Našeho adoptivního chlapce Deepaka
jsme letos podpořili částkou 6.200,- Kč

Harrachov:

Křty	0
Svatby	0
Pohřby	0
Břimovanci	0

Průměrná návštěvnost věřících: 21 + turisté

Sbírky - neděle 72.215,- Kč,

Sbírky - všední den 20.941,- Kč

Jedna varhanice, tři ministranti,
jedna kostelnice

Našeho adoptivního chlapce Bharatha
jsme letos podpořili částkou 8.818,- Kč

Poniklá:

Křty	2
Svatby	0
Pohřby	2
Břimovanci	0

Průměrná návštěvnost věřících: 30 + turisté

Sbírky: neděle 80.034,- Kč,

všední den 19.1945,- Kč

Dvě varhanice, čtyři zpěvačky,
tři ministranti, dvě kostelnice

Naši adoptivní slečnu Lizany jsme
letos podpořili částkou 6.590,- Kč

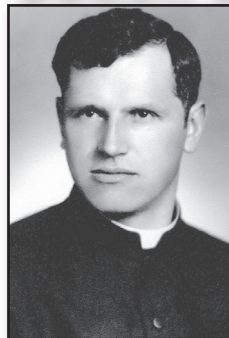
b. Ivo

Střípky bratra Iva

A pak, že jsme malí

Víte, že na výstavě 350 let Biskupství královéhradeckého (probíhala od 28.5. – 30.11. 2014) byl vystaven i „Soubor počtu záduší na příjem a vydání peněz při chrámu Páně svatého Prokopa v obci Jablonecké“ z 18. století?

Jeden z nás

Život a svědectví Josefa Toufara známe. O tom, že lidé z věčnosti k nám hovoří často více než ti, kteří jsou v čase, se neustále přesvědčujeme. To nám dosvědčuje věčný život Josefa Toufara, jehož cesta do úředně registrovaného sezna-

mu společenství svatých pokračuje. K pár událostem a citátům z jeho života uvádíme i malou zajímavost, skrze kterou se na nás usmívá Bůh.

Josef Toufar

(14. 7. 1902 - 25. 2. 1950)

Josef Toufar jako malý kluk zažil hrůzu a chudobu 1. světové války (vracející se vojáci říkali: Kdyby byl Bůh, nemohl by se na to dívat).

Syn hostinského, celoroční dřina, nejprve práce, pasení dobytka, až pak škola.

Do školy dochází nepravidelně. Měl problémy s psaním a úpravou (dnes by možná byl diagnostikován jako dysgrafik).

Zemřela mu v 8mi letech matka, otec se znovu oženil.

Nebyl zručný, ani sportovec, ale byl to silný, houževnatý a robustní člověk.

Rozvíjí ale hudební talent.

Ve 26ti letech Josefu Toufarovi zemřel otec – statek převzal bratr. Josefa vyplácí a ten nastupuje s dětmi na gymnázium.

Ve 33 letech maturita, následně kněžský seminář v Hradci Králové.

29. 6. 1940 byl Josef Toufar vysvěcen na kněze. Primiční obrázek: Bl. Anežka česká, „Za hlasem Tvým jsem, Pane, šel, dej sílu duši mé“

Citáty:

Josef Toufar si zpočátku před komunisty nebral servítky a prohlašoval před nimi: „Vaše děti toho budou jednou litovat, co jste zavedli.“

„Před námi jde ale Kristus Spasitel a my jdeme v jeho slépějích...“

„Pro nebe jsme stvořeni. A pro nás pro všechny je tam místo.“

Vrchní sestra: Z jeho řeči jsem porozuměla jeho výrokům „Pomožte mi, já chci žít“.

Zajímavost:

Náhoda nebo Boží úsměv pro člověka, co vy na to?

Geografický střed (těžiště) České republiky leží v obci Číhošť u Ledče nad Sázavou na Havlíčkobrodsku. V katastru obce byl geodeticky zaměřen střed České republiky. Tento bod byl určen několika nezávislými zdroji. Nalézá se asi 400 m severovýchodně od kostela v Číhošti. Jeho zeměpisné souřadnice jsou: 49°44'38" s. š., 15°20'19" v. d. Je to vlastně těžiště plochy vymezené státní hranicí, přičemž není brán v úvahu rozdíl nadmořských výšek. Na místě těžiště v nadmořské výšce 527,9 m byl 12. 12. 2006 vztyčen pamětní kámen.

b. Ivo

Štědrý den

Před hodně lety mi jedna kamarádka z Litoměřic vyprávěla, jak vždy na Štědrý den měla spoustu práce – vše v bytě ještě naleštit, nachystat - vánočka, salát, ryba, cukroví, připravit rodinnou pohodu atd. U stromečku při rozdávání dárků byla unavená a večer prospala. A její nová tchyně přišla na sváteční návštěvu, kouká a povídá jí – Co děláš, je Štědrý den, máš být s přáteli a blízkými lidmi, v kavárně, užívat si pohody svátečních dní. Má kamarádka si vzala její slova k srdci. Já omezila štědrodenní práce na upečení vánočky, pár drobností a přípravu večeře. To jen ta únava mi stále zbývala.

Až minulé vánoce to přišlo, 24. prosince jsem vše potřebné stihla za dopoledne, abych měla celé odpoledne volné; měly jsme s Magdou program - koncert sopranistky Jany Štěrbové v Harrachově. Kostel se zaplnil do posledního místečka - většinou turisty. Koncert byl nádherný. Po každé písničce či árii zněl kostelem nadšený potlesk. Na své si přišly i děti, které hádaly písničky z pohádek.

V nádherné atmosféře koncertu nikomu nevadilo, že je zima a při závěrečných koledách zpívaných společně se všem kouřilo od pusy. I krásný koncert skončí. Bylo zimní odpoledne Štědrého dne, tak jsme si šly s Magdou „doprožít“ to krásno nad šálkem kávy a vaflemi. Příjemně jsme si povídaly o tom, co nás napadlo ☺.

Káva je dopita, je čas jet a tak jsme plné zážitků jely domů. Vrátila jsem se akorát včas, abych stihla usmažit rybu, prostřít stůl, podávat večeři.

Splnilo se mi dávné přání – na Štědrý den nespát únavou, užít si pohody koncertu, zakončit den „půlnoční“ a odpočatá si užívat Boží hod.

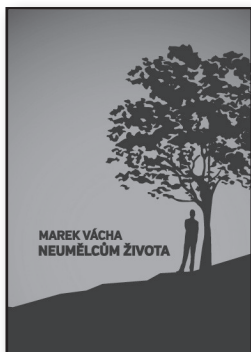
Svatava
Kučerová

Přečetli jsme a doporučujeme

Marek Vácha: Neumělcům života

(Vydalo nakladatelství Cesta, Brno 2014)

Období přípravy na velikonoce si můžeme zpestřit zamýšlením se nad texty, které jsou „pokusem o zhlédnutí člověka Božíma očima“.

Olga Marešová

Pozvánka ukázkou:

„Život přede mnou leží jako široká pláň a jedna cesta znamená vzdát se ostatních cest. Pokud se ptám na Boží vůli, Bůh podle mé zkušenosti vždycky mlčí a nechá mě, abych na svých rozhodnutích vyrostl. Blázen, kdo se před planinou posadí a nevydá se na cestu... čeká a modlí se, neboť bude čekat celý život a ze strachu, aby neudělal chybu, se za celý život nepohne vpřed ... Co když je ale nejvnitřnější Boží vůli, abych se rozhodl sám? Co když je Boží vůli, abych vzal odpovědnost za svůj život?“

Paprsek z věčnosti - vděčnosti

Krkonošské vzpomínání napříč rokem 2015

Tuto aktivitu v našem domově zahájila „důčata“ z farnosti Poniklá a Franta s „kladinetem“ se svým překrásným vystoupením plným písniček a „poudaček z Kerkonoš“.

Udělali radost, rozzářili oči našich klientů, pohladili srdce, oživilo vzpomínky na rodná místa. Objevily se i slzy, byly to však slzy štěstí. Co více se může našim klientům dát, než vystoupení připravené a předané s láskou nejen k lidem, ale i ke kraji, ve kterém tady všichni společně žijeme. Je to také o pomoci druhému, což je tady na horách místní běžnou součástí života.

Mnohokrát děkujeme vystupujícím a těšíme se na brzké shledání.

Za klienty i pracovníky

Domova důchodců v Rokytnici nad Jizerou

H. Housová

Štědrost se vyplácí

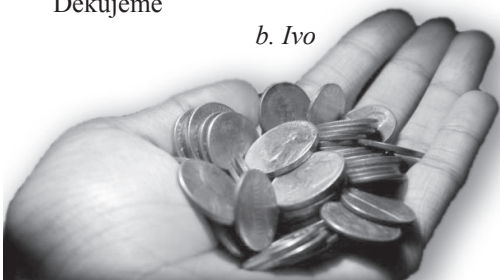
Na naši štědrost odpovídá štědrost Boží. V minulém roce jsme svými dary pro život církve přispěli celkem 81.053,-. K tomu jsme našim čtyřem adoptivním dětem prospěli celkem částkou 28.473,-.

Vidím a věřím, že na tuto naši štědrost odpovídá i Hospodin. V roce 2014 dostaly naše farnosti na opravy od měst, památkových pracovišť a libereckého kraje celkem 644.159,- Kč.

Z toho 40.000,- z Harrachova a 200.000,- od města Rokytnice.

Děkujeme

b. Ivo

Vzkříšení Minispolča

Velice si vážím obětavosti a pohotovosti několika členů našeho společenství mládeže. Začátkem ledna dosavadní vedoucí Minispolča nečekaně svoji funkci vzdal. Během několika málo dní se šest členů Spolča (roztroušených na školách a v zaměstnáních po celé republice) domluvívalo a sešlo s panem farářem v Jablonečku na faře a setkávání dětí našich farností obnovili.

Zvláštní poděkování patří Aničce M., která převzala vedení Minispolča, i ostatním, kteří pomáhají.

Jsem rád, že u nás toto společenství dětí i nadále funguje. Vždyť v dětech je budoucnost...
Přeji všem hodně sil a Božího požehnání.

J. Marek

Posypaná cesta

Je neděle 11. ledna – cesty jsou pokryty ledem. Navlékám si na boty ponožky a jdu do kostela. Hlavní silnice je holá, nasolená. Sundávám ponožky poněkud předčasně. Od silnice ke kostelu je souvislá, naleštěná vrstva ledu, po které nelze přejít. Naštěstí přichází pan Polanecký s kbelíkem šterku a sype cestičku až ke dveřím kostela. Naše cesta je tedy bezpečná. Pán Bůh zaplať, pane Polanecký.

M. Kaprasová

R.D. ThDr. Antonín Sporer

*Narozen 7. 5. 1940
na Slovensku v Malackách*

Kde jste vyrůstal a jaké bylo Vaše dětství?

Narodil jsem se na Slovensku ve 40. roce v Malackách, ale vzhledem k tomu, že táta měl českou národnost, tak nás vystěhovali do Böhmen und Mähren (Čechy a Morava) a přes válku jsme byli v Třebíči, kde táta pracoval na dráze. V 45. roce ho přeložili do Znojma, kam jsme se přestěhovali a kde jsem v sedmnácti odmaturoval. Potom jsem rok pracoval ve fabrice a pak šel studovat do Litoměřic.

Jaký je váš břířmovací patron, proč jste si ho vybral a jak vás inspiroval?

Já jsem si ho nevybral, více méně mě byl přidělen. Mám svatého Petra. Břířmovaný jsem byl v osmi letech, to se tenkrát tak praktikovalo. Za kmotra mi šel soused a moc jsem to tehdy nevnímal.

Jaké školy jste studoval a co vás vedlo ke kněžskému povolání?

Po maturitě jsem se hlásil na filozofickou fakultu Marx-leninismu. Moje třídní profesorka říkala: no co tě to napadlo, před čtrnácti dny tady organizuješ průvod Božího těla a teď se hlásiš na filozofickou fakultu Marx-leninismu. Tak jsem odvětil: když chceš s něčím bojovat, tak to musím znát. No, škola tu přihlášku ani neodeslala.

Od patnácti let mi bylo jasné, že chci být knězem, ale tenkrát ty šance byly nepatrné a tak jsem se hlásil na akademii výtvarných umění do Bratislavy. Tenkrát jsem pracoval ve Znojmě v Gale, tam se vyráběly boty pro

celý Sovětský svaz. A když jsem šel za ředitelem, že chci na „vejšku“ studovat restauraci a konzervaci, tak odvětil - proč jsi nešel do Fruti? To byly tenkrát ty dělnické kádry, které rozhodovaly, takže jsem se na školu samozřejmě nedostal a čekal jsem dál. Nakonec jsem se dostal v 58. roce do Litoměřic na fakultu a do semináře a tam jsem prožil těch pět let studií. Měli jsme tam výborný sbor a taky muziku, já foukal křídlovku. A to jsme hráli i nějaké operety a takové legrácky; když musel ženskou hrát mužský, tak to nebylo lehké. Studium jsem ukončil v 63. roce. Vysvěcený jsem ještě ale nebyl, neměl jsem potřebný věk - kanonický věk byl tehdy 24 let. Tak jsem šel na půl roku na brigádu na státní statek ve Znojmě a 4. ledna v 64. roce jsem šel na vojnu.

▲ P. Sporer jako Mikuláš při setkání farníků ve Vysokém

Jak jste přečkal svoji vojnu?

S krumpáčem a lopatou, jako většina z nás. Byla to dost divoká vojna, i když tam bylo pár lidí, se kterými jsem si rozuměl (třeba na pokoji byl režisér, který vystudoval JAMU nebo jeden výpravčí). První tři čtvrtě roku jsem prožil ve skladu. Ze skladu mě pak ale vyhnali, tak jsem jezdil po různých štacích. A tak jsem nějak tu vojnu překlepal, dostal jsem se z ní trošku dřív ze zdravotních důvodů.

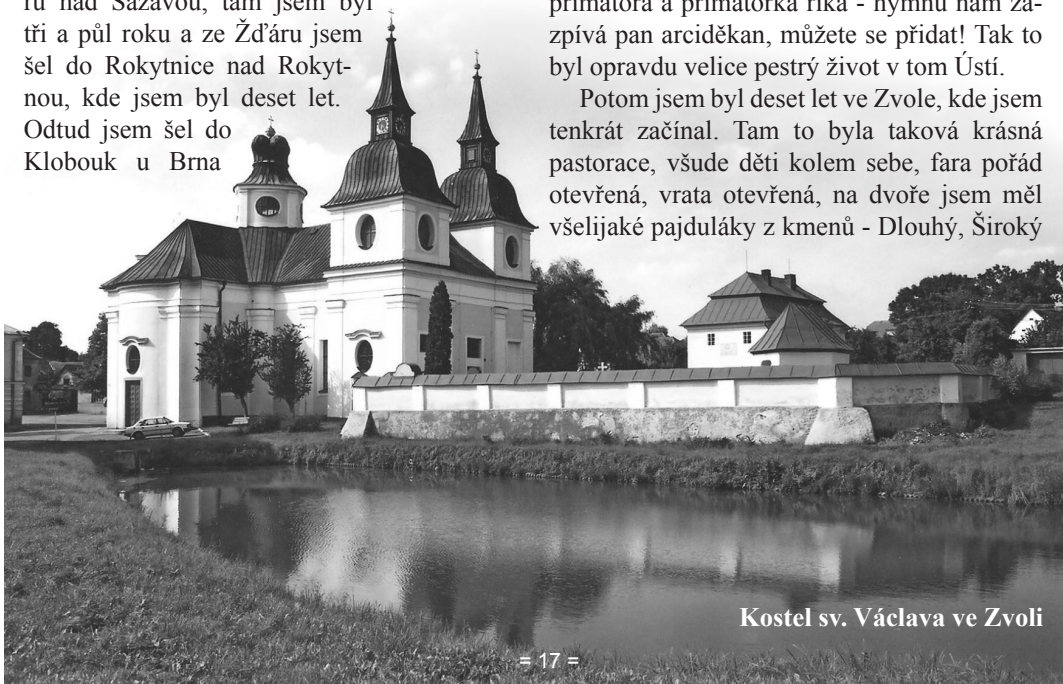
Po vojně jsem šel do Litoměřic, už jsem měl vystudováno, a tak jsem jen tak občas chodil na nějakou přednášku a čekal na vysvěcení. Pan biskup Tomášek byl v Římě na koncilu, tak jsem mu volal, jestli by nás nevysvětil. A tak jsme byli 21. prosince v tom 65. roce vysvěcení.

Ve kterých farnostech jste působil a ve které se vám nejvíce líbilo?

Jako novokněže mě poslali do Zvole, tam jsem byl krátce, jenom asi dva nebo tři měsíce. Odtud jsem šel do Moravských Budějovic, kde jsem byl tři roky. Potom jsem šel do Žďáru nad Sázavou, tam jsem byl tři a půl roku a ze Žďáru jsem šel do Rokytnice nad Rokytinou, kde jsem byl deset let. Odtud jsem šel do Klobouk u Brna

asi na tři a půl roku, pak do Brna Komárova a odtud jsem se stěhoval do Ústí nad Labem. Byl jsem pořád moravský kněz, tak jsem tam byl zapůjčený na pět let, ale protáhlo se to na dvanáct a půl roku. Hned jak jsem přišel do Ústí, tak to byl trochu poprask, poněvadž mě tam jmenovali arciděkanem. Nějaký farář, jim se zdálo ještě mladý, když mně bylo 47, no a on je hnedka arciděkanem. Tam to bylo krásné v tom Ústí – pestré, velice pestré. Tam jsem udělal asi největší kus práce v životě. Opravil jsem obrovský gotický kostel - jak vnější, tak vnitřní fasádu, také vymalování. Jedenáct sad lešení jsem měl. Na věž, až na vrchol, jsme čtyři vynášeli velký pozlacený kříž. My jsme ho tam nesli ještě zabalený v tom papíře a vatě, aby se nepoškrábal. A když jsme obaly sundali, tak to tam lítalo po půlce Ústí. Tam jsem zažil ledacos, když mě rozkrádali lešení a když jsem honil zloděje a každou chvíli vykradli některý kostel. Měl jsem 21 kostelů, takže to bylo dost „o hubu“. Měl jsem tam ale i takové společenské postavení. Při revoluci bylo shromáždění na náměstí - asi osm, deset tisíc lidí, už zvolili primátora a primátorka říká - hymnu nám zazpívá pan arciděkan, můžete se přidat! Tak to byl opravdu velice pestrý život v tom Ústí.

Potom jsem byl deset let ve Zvole, kde jsem tenkrát začínal. Tam to byla taková krásná pastorece, všude děti kolem sebe, fara pořád otevřená, vrata otevřená, na dvoře jsem měl všelijaké pajduláky z kmenů - Dlouhý, Široký

Kostel sv. Václava ve Zvoli

a Bystrozraký, žirafa a houpací bizon na řetězech, velikánská skluzavka, kolotoč. Tam se děti vyblblly!

Potom jsem zažádal, abych mohl jít zpátky do severních Čech. Stavil jsem se v Litoměřicích u biskupa, to už jsme vyřídili, že půjdu do litoměřické diecéze, a on povídá: a šel byste do Vysokého? No, to nevím, kde je, ale je mi to celkem jedno, kam půjdu. Tak víte co? Běžte se tam podívat, jestli to vezmete nebo ne. Když jsem dojel do Vysokého, tak jsem našel faru v hrozném stavu. To bylo něco nemožného - hromada roztrhaných madrací, dek, desítky prostěradel, povlaků, na hromadě všechno. Rozbité postele a nábytek. Na dvoře přes metr vysoká tráva, všechno zarostlé. To bylo neuvěřitelné. Tak jsem se do toho pustil a udělal z toho docela solidní faru.

▲ Gotický Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem s šikmou věží (1988)

Co pro vás znamená život ve Vysokém nad Jizerou? Jaké jsou podle vás silné a naopak slabé stránky zdejší farnosti?

Zdejší mámy nedokázaly vychovat děti tak, aby zůstaly věrné víře. To nedokázaly! Plno ženských tady chodí do kostela, mají děti a ani jedno do kostela nepřijde. Tady když nepřijdou turisté, tak není jediné děčko. To mě mrzí. Jinak je ale pozitivní to, že jsme se trochu stmelili, každých čtrnáct dnů se tu scházíme na faře a tak si popovídáme, zazpíváme a třeba i zasoutěžíme.

Mezi vaše záliby patří sbírání betlémů. Co vás na tom nejvíce baví? Jaký byl váš první? Kolik jich nyní máte a kterého si nejvíce ceníte?

Který byl první, to nevím. Ale první výstavku, malou - asi osm deset betlémů, to bylo v Moravských Budějovicích. Potom ve Žďáře to už bylo větší. V Rokyni jsme v tom pokračovali, ne ve velkém, to až v Ústí nad Labem. Mám spoustu betlémů z Rwandy, něco z Ugandy, mám i americké betlémy, krásný voskový z Polska. Mám i italské; ten jeden, co tu bývá už tři roky v kostele, ten je tak precizně udělaný; sice umělá hmota, ale nádherný. Těch tištěných, těch je strašně moc, ty nejznámější: Lada, Aleš, Kvěchová, Wenig. No, mám jich na dvě stovky.

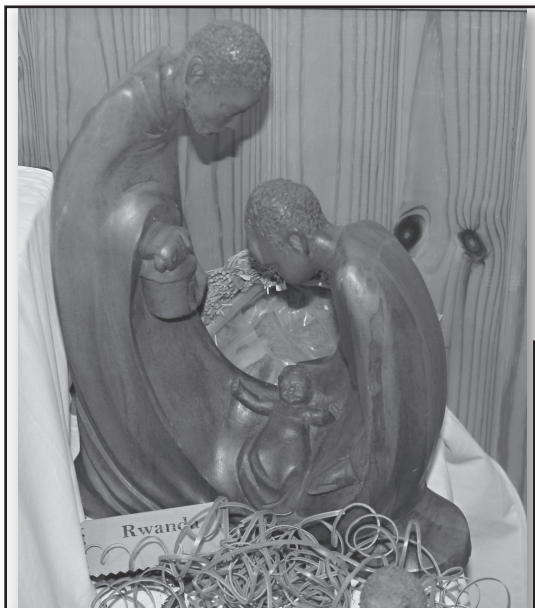
Když se ohlédnete za svým životem, za co jste nejvíce vděčný a čeho naopak litujete?

Vděčný jsem Bohu za to, že vůbec jsem. A že jsem mohl udělat velký kus práce. I když jsem mohl udělat asi daleko víc v té sféře duchovního života, ale fungovalo to také. Tam jsem možná zůstal ledacos dlužen. V té materiální sféře, tam jsem nezůstal dlužen nic. Tam jsem dělal „imervére furt“.

Jaké jsou Vaše plány do budoucna, co byste ještě rád stihl?

Umřít! Měl jsem plán, že uděláme pomazání nemocných, ale musíme to odložit po velikonocích, poněvadž abych tam někde pajdal, kdo ví, jestli budu moci už chodit. A jinak už tady mám koupený hrob, takže už nemám žádné plány, že by mě napadlo se někam stěhovat. Akorát nevím, co všechno tady s tím, to jsou stovky knih. Kdo si s tím co počne, to nevím.

▲ ► Betlémy ze sbírky p. Sporera

Co byste vzkázal našim čtenářům Našeho života? Jak byste jim poradil prožít velikonocní svátky?

Pro většinu lidí jsou největší svátky Vánoce. To je Tichá noc, přesvatá noc. Ale všechno to směřuje přes Kalvárii ke zmrtvýchvstání! A potom je Velká noc, tamta je tichá svatá, ale potom je Velká noc. To by pro nás mělo být takovým každoročním povzbuzením. Už ty obřady: svěcení ohně, rozsvěcení svící, velikonocní chvalozpěv a obnova křestních slibů, to všechno by mělo být takovou náplní našeho života. A na Hod boží také světime pokrmy, tak dej Bůh, abychom vedle těch pokrmů, které sytí naše tělo, si vážili a více vážili toho pokrmu, který sytí duši, a to je Kristus sám.

Tak děkuji Vám moc a přeju Vám do Velikonoc hodně zdraví a ať se Vám vede dobře!

Vojta Marek

A pak, že jsme malí

Prekvapí Vás, že pan Žlutek, varhanář z nedaleké Zásady, který dříve opravoval a nyní po čase čistil a ladil naše varhany v Poniklé, Jablonci, Rokytnici a pokud nám Bůh požehná, tak bude opravovat naše poslední varhany v Harrachově, postavil doposud přes dvacet nových nástrojů, které se dostaly např. do Švýcarska, Pražského Klementina, na Slovensko...

Luštěnka

Zde si můžete přečíst, jak vidí jeden významný člověk víru. Stačí rozluštit Braillovo písmo, pomoci Vám může přiložená legenda.

Anička Marková

· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·

· · · · ·

· A	· E	· I	· M	· Q	· U	· Y
· B	· F	· J	· N	· R	· V	· Z
· C	· G	· K	· O	· S	· W	· , (čárka)
· D	· H	· L	· P	· T	· X	· . (tečka)

Citáty

Svatí nezačali všichni dobře, ale všichni dobře skončili.

sv. Jan Maria Vianney

Nikdy člověk není tak velký, jako když klečí.

bl. Jan XXIII.

Vtip

V kostele někdo vykradl pokladničku. Za několik dní dostal farář obálku, ve které bylo 50 korun a lístek se vzkazem: „Ukradl jsem u vás 200 korun. Protože mne trápí svědomí, vracím 50 korun. Pokud budu mít výčítky stále, pošlu další splátku.“

Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytnice nad Jizerou. Náklad činí 130 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otištění prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktorka: Veronika Palmová; E-mail: palmovaveronika@gmail.com; tel.: 608 026 540

Sazba a grafická úprava: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@gmail.com; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Uzávěrka příštího čísla: 24. května 2015